

Kétszázharminckilencedik nap¹

A NAP

kel: 4.55

nyugszik: 18.36

A HOLD

kel: 19.00

nyugszik: 4.55

HOLDTÖLTE: 04.43

Gyengéden fogta meg, úgy vigyázott rá, mintha valami törékeny kis élőlény lenne.

Pestről indultam autóbusszal a kecskeméti irodalmi estre. Ahogy elért bennünket a zápor, a lefelé csordogáló esővíz elkezdte furcsán megrajzolni az autóbusz azon nyomban ködösödni kezdő ablakát.

A forgalom lelassult, sofőrünk is óvatosabbra fogta, így jól figyelhettem azt az út kettészelte domboldalt, mely mellett lépésben elhaladtunk. A szürke-barna-sárga-fekete-zöld szemcsékből álló, egész ablakot betöltő felület mintha csak festve lett volna. Olyannak tűnt, akár egy Benes-festmény. Benesnek a korai, a Tisza-partot olajjal megfestő korszakából.

Mondtam is neki az est után.

– Másodjára is megfejtettem Tisza-partjaid szokatlan ábrázolási módjának titkát – meséltem el az út során tapasztaltakból született felismerésemet. – Az első is vizes élményhez kötődik, emlékszel? Erről még Zentán beszélgettünk egyszer, amikor a néhány héttel korábbi tiszai fürdözésem alkalmával szerzett óriási felfedezésemről számoltam be: nevezetesen, hogy az Ada-Zenta határában az úgyne-

---

¹ Részlet a várhatóan tavaszra megjelenő *Anno* című kötetből.

vezett *Sárgapart* alatt úszva, a vízből felnézve láttam olyannak a Tisza-partot, amilyenek te fested!

Jóska ravaszkásan elmosolyodott.

– Ez is jó, mert a kis Citroënemből sokszor néztem én is esőben a domboldalt Felsőhegynél, Kanizsánál, de az első áll közelebb a valósághoz – felelte, majd oldalra pillantva megfogta a karom, és gyorsan befejezte. – Várj egy kicsit, Margit integet valamiért, mindjárt visszajövök.

Sokan voltunk. Az irodalmi est lezárása egyidejűleg Benes alkalmi kiállításának megnyitását is jelentette. Már borospoharakkal állodogáltunk a körteremben a képek előtt.

Kis idő múlva Jóska Margittal és Füziékkel jött vissza, Pintérék kíséretében. De ezt követően inkább a kiállított képekről és a grafikákról beszélgettünk.

Benes újra elmesélte a bevarrott szájú emberfigurák borzalmas alapélményét, amikor a háború ide-oda billegése alatt a Tisza-parti városban a megtorló kegyetlenkedők kivégzés előtt az emberek ajkait drótkapcsokkal zárták össze, hogy ne kiabálhassanak.

Vigyázz, az én fiamat oda vissza ne vidd!